

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/85/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6724205008
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6724205008.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a sudcov JUDr. Dušana Kucbela a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcov: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v D., E. F. XXXX/XX, t.č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského č. 7, a 2/ G. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v D., E. F. XXXX/XX, obaja zastúpení JUDr. Michalom Vikolinským, advokátom so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 87/8, proti žalovaným: 1/ A. D. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo I., J. F. XXXX/X, 2/ K. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo I., J. F. XXXX/X, 3/ A. L. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo I., J. F. XXXX/X, a 4/ L. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo I., J. F. XXXX/X, všetci zastúpení JUDr. Alenou Nguyenovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Mládežnícka č. 1886/17, o zrušení neodkladného opatrenia a o umožnenie kontaktovať žalované, o odvolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16 C/84/2024 - 135 zo dňa 09. septembra 2025, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu 1/ proti výroku, ktorým súd prvej inštancie návrh na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol (I.) o d m i e t a .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobu žalobcov zamietol (II.) a rozhodol o náhrade trov konania (III.) zrušuje a v tomto rozsahu vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcov na zrušenie neodkladného opatrenia (výrok I.), žalobu o umožnenie kontaktovať žalované 1/ a 2/ písomne a telefonicky zamietol (výrok II.) a uložil žalobcom povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania.

2. Súd prvej inštancie vo vzťahu k odôvodneniu jeho rozhodnutia, ktorým zamietol návrh na zrušenie neodkladného opatrenia poukázal prioritne na dôvody, pre ktoré bolo nariadené, a ktoré podľa jeho zistení stále trvajú. Neodkladným opatrením Okresného súdu Zvolen vydaným pod č. k. 10C/10/2020 - 94 zo dňa 31. 03. 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu Banskej Bystrici č. k. 11Co/36/2020 - 217 zo dňa 24. 06. 2020 uložil súd žalobcom povinnosť zdržať sa akéhokoľvek kontaktovania žalovaných, najmä zasielania listov elektronickej komunikácie, telefonickej a SMS komunikácie; uložil žalobcom povinnosť zdržať sa akéhokoľvek kontaktovania žalovaných prostredníctvom tretích osôb, najmä susedov, známych zamestnávateľov žalovaných a školy, ktorú navštevovala žalovaná 3/, a to najmä zasielania listov, elektronickej komunikácie, telefonickej a SMS komunikácie za účelom ich doručenia, respektíve sprostredkovania tejto komunikácie žalovaným. Žalobkyni 2/ bola navyiac uložená povinnosť vedome sa nepribližovať k žalovaným na vzdialenosť menšiu ako 20 metrov s výnimkou prípadov, keď to bude nevyhnutne potrebné za účelom uskutočnenia procesných úkonov pred orgánmi verejnej moci. Dôvodom nariadenia neodkladného opatrenia voči žalobcom bola ťažiskovo skutočnosť, že títo po pokuse o vraždu žalovanej 3/ zo strany žalobcu 1/ a jeho právoplatnom odsúdení, obťažovali žalovaných

svojou nátlakovou komunikáciou so snahou o dosiahnutie prezentovanej dohody so žalovanými ohľadne spoluzodpovednosti žalovanej 3/ za spáchaný trestný čin žalobcu 1/.

3. Dôvodom nariadenia vyššie uvedeného neodkladného opatrenia bola skutočnosť, že žalobcovia svojou komunikáciou zhoršovali duševné utrpenie žalovaných. Žalobcovia sa aj aktuálne naďalej svojou komunikáciou domáhajú dosiahnutia dohody so žalovanými ohľadne spoluzodpovednosti žalovanej 3/ za spáchaný trestný čin žalobcu. Predmetná komunikácia pritom naďalej zhoršuje duševné utrpenie žalovaných spôsobené trestným činom žalobcu 1/. Žalovaní akúkoľvek komunikáciu so žalobcami naďalej odmietajú. Na základe toho nebol splnený zákonný dôvod na zrušenie neodkladného opatrenia, nedošlo k žiadnej zmene pomerov, ktorá by jeho zrušenie odôvodňovala.

4. O návrhu žalobcov vo veci samej, aby im bolo umožnené kontaktovať žalované 1/ a 2/ písomne alebo telefonicky, súd prvej inštancie rozhodol bez nariadenia pojednávania aplikujúc § 177 ods. 2 písm. a) CSP, nakoľko išlo podľa jeho názoru o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán potrebné pre rozhodnutie súdu neboli medzi stranami sporné a hodnota sporu neprevyšovala zákonnú hranicu. Pre rozhodnutie boli postačujúce nesporné skutkové tvrdenia strán sporu, že žalované 1/ a 2/ sú plnoleté fyzické osoby, ktoré komunikáciu odmietajú. Žiadne iné skutočnosti neboli pre rozhodnutie súdu v tomto smere potrebné. Prekážkou pre rozhodnutie súdu bez nariadenia pojednávania môžu byť pri tom len také sporné skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré majú vzťah k predmetu sporu, nie akékoľvek sporné skutkové tvrdenie strán.

5. Návrh žalobcov vo veci samej vyhodnotil súd prvej inštancie ako samostatný nárok, nemajúci súvis s návrhom na zrušenie neodkladného opatrenia. Považoval ho za nedôvodný, nakoľko zo žiadneho ustanovenia hmotného práva nevyplýva právo osoby komunikovať s inou osobou, pokiaľ táto osoba komunikáciu odmieta. Takýto nárok nevyplýva ani z práva na slobodu prejavu podľa Čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V prípade plnoletých osôb ani z predpisov na úseku rodinného práva v zmysle Zákona o rodine. Každá osoba má právo na ochranu svojej osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka, v rámci ktorej môže slobodne rozhodovať aj o tom, s kým bude v rámci svojich súkromných vzťahov z akýchkoľvek dôvodov komunikovať a s kým z akýchkoľvek dôvodov nie. Povinnosť komunikáciu ohľadne súkromných vzťahov nemožno podľa názoru súdu uložiť v civilnom sporovom konaní. Preto pre rozhodnutie o zamietnutí žaloby žalobcov tejto časti postačovalo písomné vyjadrenie žalovaných 1/ a 2/, nebolo potrebné ich vypočutie ako strán sporu na pojednávaní. Pre rozhodnutie v tomto smere nebolo potrebné vykonávať navrhnuté dokazovanie výsluchom zamestnávateľa žalovanej 1/ a výsluchom pracovníčok úradu práce.

6. trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa pomeru úspechu vo veci podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní 1/ až 4/ boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, preto im súd voči žalobcom 1/ a 2/ priznal plný nárok na náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca 1/, ktorý vo vzťahu ku výroku o zamietnutí návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia namietol, že neoznačili všetky strany pôvodného konania len z dôvodu, že G. H. zomrela. Teda stratila spôsobilosť byť účastníkom akéhokoľvek konania, pričom jej právnymi nástupcami sú žalovaná 3/ a žalovaný 4/, teda okruh účastníkov sa nezmenil. Rovnaká skutočnosť nastala na strane žalobcov 1/ a 2/, keď žalobkyňa 2/ v mesiaci október 2025 zomrela. Podané odvolanie žalobca 1/ odôvodnil v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), e), g) a h) CSP. Vo vzťahu k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia poukázal na odôvodnenie rozhodnutí Okresného súdu Zvolen a Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie voči žalobcom. Uviedol, že zistenia súdov, podľa ktorých mal psychicky ubližovať žalovaným 1/ až 4/, sa ukázali ako nepreukázané. V trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1Tk/3/2017 súd v rozsudku zo dňa 24.10.2018 výslovne uviedol, že obžalovaný (žalobca 1/) sa doteraz nedostal do trestnoprávne významného rozporu so zákonom a v súdnej veci sa teda jedná o výnimočné a ojedinelé vybočenie z inak bezproblémového správania. Možné psychické ubližovanie vylučuje aj obsah dopisu od žalovanej zaslaný žalobcovi 1/ do ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica. Závery súdu prvej inštancie, na základe ktorých bolo nariadené pôvodné neodkladné opatrenie sa tak javia v súvislosti s vyššie uvedenými zisteniami súdov ako neopodstatnené a nepreukázané. Žalobca 1/ sa nestotožnil so závermi G. M. N., ktorá diagnostikovala posttraumatickú stresovú poruchu u žalovaných. Psychické ubližovanie, ktoré bolo základným stavebným kameňom pre nariadenie neodkladného

opatrenia, vylučuje aj pôsobenie pracovníčok ÚPSVaR Zvolen, ktoré žalobcu 1/ navštívili v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica.

8. V nadväznosti na to namietol, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie veci bez nariadenia pojednávania. Nebola splnená podmienka nespornosti skutkových tvrdení strán sporu a ani hodnota sporu neprevyšujúca 2.000,- Eur. Tým došlo k zásahu do práva žalobcu 1/ na spravodlivé súdne konanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu 1/ popreli tvrdenia žalobcu, že by odôvodňovali návrh na vykonanie neodkladného opatrenia uvádzaním nepravdivých údajov. Dôvody pre nariadenie neodkladného opatrenia neodpadli, práve naopak stále trvajú a ochrana osôb, ktorých sa predmetné opatrenie týka, je rovnako potrebná, žiaduca a nevyhnutná tak ako to bolo v čase nariadenia neodkladného opatrenia. Stotožnili sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podľa ich názoru boli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Skutočnosť, že žalobca 1/ je oslobodený od platenia súdnych poplatkov neznamena, že je oslobodený od povinnosti zaplatiť žalovaným náhradu trov konania.

10. Krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP preskúmal prvý výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu 1/ v tejto časti je potrebné podľa § 386 písm. c) CSP odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

11. V zmysle § 328 ods. 3 CSP rozhoduje súd o neodkladnom opatrení uznesením. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení nemá charakter rozhodnutia vo veci samej podľa § 234 ods. 1 CSP. Z uvedeného dôvodu podľa § 339 CSP môže súd o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ súd rozhodne popri iných návrhoch o zrušení neodkladného opatrenia vo forme rozsudku, výrok rozhodnutia o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia nestráca charakter uznesenia. Podľa § 355 ods. 2 CSP je možné podať odvolanie len voči uzneseniu, pokiaľ to zákon pripúšťa. A contrario odvolanie v iných, ako zákonom upravených prípadoch, proti uzneseniu nie je prípustné. V zmysle § 357 CSP je odvolanie prípustné len proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bolo neodkladné opatrenie zrušené. Možnosť podať odvolanie voči uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie návrh na zrušenie neodkladného opatrenia zamietol však prípustné nie je. Zákonodarcu tak výslovne v § 357 CSP upravil možnosť podať odvolanie len voči uzneseniu, ktorým bolo neodkladné opatrenie zrušené (R 6/2023). Z uvedených dôvodov neboli splnené procesné podmienky pre prejednanie odvolania žalobcu 1/ v tejto časti. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na zrušenie neodkladného opatrenia je právoplatné.

12. Odvolací súd následne v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario prejednal aj odvolanie žalobcu 1/ voči zamietnutiu žaloby o umožnenie kontaktovať žalované 1/ a 2/ písomne a telefonicky (výrok II.), a rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, pretože nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi 1/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Zároveň vec podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z nasledovných dôvodov:

13. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie aplikujúc § 177 ods. 2 písm. a) CSP rozhodol o merite veci bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozhodnutia postupom podľa § 219 ods. 3 CSP. Túto skutočnosť namietol žalobca 1/ v podanom odvolaní, keď mal za to, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania zasiahlo do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Túto odvoláciu námietku žalobcu 1/ považoval odvolací súd za dôvodnú.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie posúdil správne, keď o žalobnom návrhu o umožnenie komunikovať sa so žalovanými rozhodol samostatným výrokom. Platí, že súd je v zásade povinný rozhodnúť vždy samostatne o každom žalobnom návrhu strán sporu. Nesprávne však postupoval, keď pri rozhodovaní o ňom nenariadil pojednávanie.

15. Všeobecne, súd pri rozhodovaní o návrhu vo veci samej je podľa § 177 ods. 1 CSP povinný nariadiť pojednávanie. Zabezpečenie prejednávania veci na pojednávaní je vyjadrením princípu ústnosti a priamosti sporového konania (čl. 12 a 13 CSP), ktoré sú garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a vyplývajú tiež z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ich základom je, aby o právnych vzťahoch strán sporu rozhodol súd priamo za ich osobnej účasti, strany sporu majú právo predniesť rozhodujúce skutkové tvrdenia na pojednávaní, vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, uviesť záverečné reči a ďalšie argumenty v spore. Tým dochádza tiež k posilneniu princípu kontradiktórnosti sporového konania. Povinnosť súdu nariadiť pojednávanie však nie je neobmedzená.

16. V zmysle § 177 ods. 2 písm. a) CSP súd prvej inštancie nie je povinný nariadiť pojednávanie, ak ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000,- Eur.

17. Vo vzťahu k prvej podmienke, či v spore išlo o jednoduché právne posúdenie veci, sa odvolací súd stotožňuje so súdom prvej inštancie, že táto podmienka bola vo veci samej splnená. Podľa žalobného návrhu malo byť žalobcom umožnené, aby písomne a telefonicky komunikovali so žalovanými 1/ a 2/. Takýto žalobný návrh sa podľa názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia javí ako nadbytočný. Ak by súd prvej inštancie návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia vyhovel, žalobcovia by už mali možnosť písomne a telefonicky komunikovať so žalovanými 1/ a 2/. Nebolo by totiž vo vzťahu k tomu žiadne zakazujúce rozhodnutie chrániace práva žalovaných 1/ a 2/. Snaha o komunikáciu totiž nie je zákonom zakázaná a teda je dovolená (čl. 2 ods. 3 Ústavy SR). Obmedzená môže byť súdom iba v prípade potreby ochrany práv osôb, ktoré takáto komunikácia môže neprimerane obťažovať (ako to urobil súd pri nariadení neodkladného opatrenia) v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. To znamená, že ak by súd prvej inštancie zrušil nariadené neodkladné opatrenie, nič by nebránilo žalobcom, aby komunikovali so žalovanými 1/ a 2/, resp. sa o komunikáciu pokúsili. Bolo by na žalovaných 1/ a 2/, či by o takúto komunikáciu prejavili záujem. Za takéhoto stavu by konanie vo veci samej bolo nadbytočné a konzumované rozhodnutím o zrušení neodkladného opatrenia.

18. Vo svetle tohto výkladu je potrebné si uvedomiť, že žalobca 1/ sa nedomáhal svojim žalobným návrhom, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť komunikovať alebo strpieť takúto komunikáciu. Ak by však aj takto svoj žalobný návrh formuloval, nemohol by byť taktiež úspešný. Ako správne v tejto časti ustálil súd prvej inštancie, zo žiadnej hmotnoprávnej normy takáto povinnosť pre žalované (ako dospelé osoby) nevyplýva. Rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky platí, že nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

19. Za splnenú však odvolací súd nepovažoval podmienku nespornosti skutkových tvrdení strán sporu. Z obsahu spisu vyplynulo, že obe sporové strany vo veci argumentovali písomnými podaniami postupom podľa § 167 CSP, ktoré sa prelínali v rámci návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a žaloby vo veci samej. Žalobca navrhoval, aby boli vykonané dôkazy v konaní, či už výsluchom strán sporu alebo svedkov, s čím žalovaní nesúhlasili. Medzi stranami tak bol spor. Každá zo strán sporu uplatňovala prostriedky procesného útoku a procesnej obrany podľa § 149 CSP.

20. Podľa § 151 ods. 1 CSP platí, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Posúdenie, či tvrdenia strán sporu nie sú sporné, však závisí najmä od procesných úkonov žalovaného. Skutkové tvrdenia je možné považovať za nesporné len v prípade, ak sa žalovaný v lehote stanovenej súdom k žalobe nevyjadril podľa § 167 ods. 2 CSP, alebo sa v spore vyjadril spôsobom, že skutkové tvrdenia žalobcu nespochybnil.

21. Z obsahu spisu však takýto stav nie je možné automaticky konštatovať. Žalovaní popierali tvrdenia žalobcov a uvádzali v súlade § 151 ods. 2 CSP vlastné skutkové tvrdenia. Ich skutkové prednesy v spore tak neboli totožné, najmä vo vzťahu k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia. Skutkový dej celého podania však nie je možné posudzovať izolovane ale ako celok, napriek tomu, že žalobca z neho vzniesol dva žalobné návrhy, o ktorých bolo potrebné samostatne rozhodnúť. Spornosť a nespornosť skutkový tvrdení automaticky nebolo možné izolovať vo vzťahu ku každému zo žalobných návrhov. Pokiaľ pri zisťovaní skutkového deja došlo k rozporom, čo z obsahu spisu vyplýva, nemožno hovoriť o splnení podmienky nespornosti tvrdení strán sporu v zmysle § 177 ods. 2 písm. a) CSP v nadväznosti na § 151 ods. 1 CSP.

22. Za nesporné skutkové tvrdenia vo svetle aplikácie § 177 ods. 2 písm. a) CSP nemožno automaticky považovať len tvrdenia žalovaných 1/ a 2/, ktoré si neželajú, aby ich žalobca 1/ kontaktoval. Išlo o procesnú obranu voči nároku žalobcu a nie o nespornosť skutkového deja. To, že žalované 1/ a 2/ nechcú, aby ich žalobca 1/ kontaktoval, nevytvára nesporný skutkový dej, tvoriaci skutkový základ sporu. Preto uvedenú procesnú obranu je potrebné vyhodnotiť ako stanovisko voči uplatnenému nároku a nemožno ju podradiť pod nespornosť skutkovej stránky veci. Základ tohto sporu bol skôr v tom, že žalobca uplatnil v znení formulovaného petitu nárok, ktorý nemá oporu v hmotnom práve. To však neznamená, že môže súd rozhodnúť o takomto nároku bez nariadenia pojednávania, pretože takáto možnosť z § 177 ods. 2 písm. a) CSP nevyplýva. Pokiaľ je daná spornosť skutku, je potrebné ho vždy prejednať na pojednávaní, hoci je už na prvý pohľad zrejmé, že ani prípadné dokazovanie zjavnú nedôvodnosť podanej žaloby nevyvráti. Je potom na konajúcom súde, či vôbec dokazovanie vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Jediným procesným nástrojom voči zjavne nedôvodnej žalobe je v zmysle § 138 CSP výzva súdu na späťvzatie žaloby.

23. Zistený nedostatok rozhodnutia súdu prvej inštancie tak bráni tomu, aby bola v konaní aplikovaná výnimka zo zásady ústnosti a bezprostrednosti sporového konania upravená v článku 12 a 13 CSP.

24. Obiter dictum zároveň odvolací súd dodáva, že postup súdu podľa § 177 ods. 2 písm. a) CSP sa z hľadiska jeho cieľa má vzťahovať skôr na spory, v ktorých je predmet konania oceniteľný peniazmi. Základ tejto úvahy je vyjadrený treťou podmienkou, ktorá musí byť splnená, a to, že hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje sumu 2000 Eur. V danej veci však hodnotu sporu nebolo možné oceniť peniazmi, pretože nárok žalobcu sa týkal práv osobnej povahy.

25. V zmysle § 391 ods. 3 CSP súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie nariadi vo veci pojednávanie podľa § 177 ods. 1 CSP. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že jeho rozhodnutie o zrušení veci v sebe zahŕňa výlučne povinnosť nariadenia pojednávania, a nie otázku rozsahu dokazovania. Dosiaľ zistené skutkové a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie považuje za vecne správne. Stranám sporu dáva do pozornosti, že je na nich, či právo účasti na pojednávaní využijú, alebo budú súhlasiť s tým, aby súd rozhodol bez ich účasti na pojednávaní. Súd prvej inštancie na pojednávaní vec prejedná a rozhodne, pričom rozhodnutie odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

26. Ako závislý tiež zrušil odvolací súd výrok o náhrade trov konania.

27. Na záver odvolací súd uvádza, že bude úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa pred jeho meritorným rozhodnutím so skutočnosťou, že žalobkyňa 2/ zomrela. Podľa povahy veci posúdi, či konanie voči žalobkyňi 2/ zastaví, alebo bude pokračovať s jej právnymi nástupcami (§ 63 ods. 1 a 2 CSP)

28. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

Je povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

Dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Nedostatky dovolania vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP.